

Szél

Egy medve ül a mellkasodon hónapok óta,
az enyémen meg dimenziókapu nyílt:
süvítenek belőlem a szellemek.
A bőröm egész felületén érzem,
amikor elhagynak.

Bizsereg a tenyerem,
most jön a törődés:
muszlin függöny, fehér.
Rátok terítem.

Remeg a térdem,
kimenekül a félelem:
vörös selymet borítok elétek.
Puha léptekkel járjatok rajta.

Itt jön a következő, ne,
össze fogok csuklani.
Lobogó súlyos, kék vászon:
szaggató erő.

A tarkómhoz kötözöm,
ehhez a zöldellő fához itt,
ehhez, amihez folyamatosan gravitálok,
befeje.

Ehhez, aminek a tövéből nézlek titeket,
amire ha felmászom,
virágport lehelek rátok,
és mind elalszotok.

Ide kötözöm az erőm, ehhez a törzshöz.
Látod, milyen egyenesen áll?
Csak a levelei rezegnek.
Ők vagyok én, amikor rátok nézek.

El kell állni a szellemek útját,
nem engedhetek ki többet,
mert akkor már levél se,
ágacska és gyökér se,
csak kéreg leszek.

Add kölcsön a fenevadad,
hadd töltsen be vele
a medvényi úrt a mellkasomon.